

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA  
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA  
POČINJENA NA TERITORIJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

**IZJAVA SVJEDOKA**

---

PODACI O SVJEDOKU:

---

Prezime: Brkić  
Ime: Boško Ime oca: Mate  
Nadimak: Spol:  muški  
Datum rođenja: 01.02.1953.  
Mjesto rođenja: Škabrnja  
Adresa:  
Telefon:

---

Nacionalnost: Hrvat Vjeroispovijest: katolik  
Jezik/jezici koje govori: hrvatski  
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuju od navedenih):  
Jezici korišteni u toku razgovora: hrvatski i engleski

---

Trenutno zanimanje: poljoprivrednik Prijašnje: vozač kamiona

---

Datum(i) razgovora: 19. i 20.03.2002.

Razgovor(e) vodili: Brent Pfundheller

Prevodilac: Božica Jakovlev

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Brent Pfundheller, Božica Jakovlev, Boško Brkić

---

## IZJAVA SVJEDOKA

Rođen sam u selu Škabrnja i tamo sam proživio cijeli život. Oženjen sam, imam četvero djece, a trenutačno sam zemljoradnik u Škabrnji.

Kad je selo Škabrnja napadnuto 18. studenog 1991. ja sam bio u njemu sa svojom obitelji. U napadu JNA i tijekom okupacije mog sela živote je izgubilo osam članova moje obitelji.

Onoga dana kad je selo napadnuto ja sam se zajedno s još puno mještana skrivao gdje god smo se mogli skloniti na sigurno. Ja sam bio u šumarku u blizini sela i vidio sam tenk JNA ni sto metara od mjesta gdje sam se nalazio. Ne sjećam se tko je sve sudjelovao u napadu na Škabrnju, ali znam da je JNA predvodila napad na selo. Nakon što je pao mrak, vratio sam se u svoju kuću a zatim sa svojom najbližom obitelji otišao iz Škabrnje u kamenolom koji se nalazio u šumi u blizini sela. Bilo je oko 01:00 sat i tamo smo zatekli još stotinjak mještana. Taj je kamenolom bio dogovoreno mjesto sastanka u slučaju da moramo bježati iz sela. Odatle smo svi zajedno otišli u Prkos, a zatim autobusima na razne strane. Tijekom evakuacije moja se obitelj raštrkala i našli smo se na okupu tek nakon tri mjeseca.

Moji roditelji, Mate i Josipa Brkić, ostali su u našoj kući u selu nakon našeg odlaska. Moj je otac doživio moždani udar pa je bio u invalidskim kolicima i nije mogao otići s nama. Moja je majka ostala da ga njeguje. Moj je otac u to vrijeme imao 73 godine a majka 70. Jako sam se bojao za njih kad sam ih ostavio u selu. Kad smo ja i moja obitelj otišli iz Škabrnje, čuli smo da su neki drugi mještani već ubijeni. Moja strina Zorka Brkić poslije mi je rekla da su njezin muž, sin i snaha stavljeni pred zid i strijeljani. Rekla mi je da su to učinili ljudi u uniformama JNA koji su imali maske na licu ili su lica namazali crnom bojom.

Znam za šest mještana koji su u Škabrnji ostali poslije 19. studenog 1991. Možda ih je bilo i više, ali oni za koje znam da su ostali odreda su živjeli blizu središta sela. To su bili Mate i Josipa Brkić, moji roditelji, Kata Perica (55 godina), Marija Bilaver (sedamdesetak godina), Mile Vuković (šezdesetak godina) i njegova žena Marija Vuković (55). Od njih su preživjeli jedino Mile i Marija Vuković i oni su otišli iz sela u veljači 1992. Ti ljudi nisu nikad pomislili da će doći ili da bi mogli doći do takvog pokolja u njihovu selu.

Prvi put sam se vratio u Škabrnju kasno jedne noći, oko jedan sat ujutro, 10-15 dana nakon napada, negdje u prvoj polovici prosinca. Kad sam stigao do svoje kuće, shvatio sam da je glavna kuća spaljena a da moji roditelji borave u staroj kući pokraj glavne kuće koju smo zvali "crna kuhinja". Vojnici JNA donijeli su im madrace za spavanje, ali na kući nije bilo prozora, vrata su bila razbijena, nije bilo struje ni grijanja. No imali su drva pa su si mogli naložiti vatru da se ogriju. Imali su i dovoljno hrane, koju Srbi nisu ni taknuli prije no što su ubijeni. U kući se nalazila i cisterna za vodu iz koje su i vojnici uzimali vodu. Vojnici nisu htjeli koristiti vodu iz cisterni onih koji su pobjegli iz sela.

Tom sam se prilikom zadržao samo oko dva sata. Oko sela je bilo pripadnika JNA, u kućama uz prilaze selu bilo je mitraljeskih gnijezda. Morao sam jako paziti kad sam dolazio u selo da me ne bi ubili. Roditelji su mi rekli da bi im pripadnici JNA, kad bi došli u njihovu kuću, govorili da se moraju pripaziti jer da će ih četnici ubiti. Roditelji su mi rekli da im četnici svakodnevno svraćaju u kuću i prijete da će ih ubiti, dok se druga grupa četnika pretvara da ih tobože štiti; roditelji su mi rekli da je to za četnike nekakva igra. Ti su četnici svi imali duge brade i četničke oznake na uniformama. Ne znam jesu li pripadali paravojnim jedinicama ili

su samo dolazili u pljačku sela. Znam da su mi roditelji rekli da su prepoznali dva domaća Srbina koji su dolazili k njima s tim četnicima.

Dok su moji roditelji još bili živi u selu, četiri su žene dolazile noćiti u kuću mojih roditelja. To su bile Kata Perica, Marija Bilaver, Anica Pavičić i Eva Pavičić. Navečer 11. ožujka 1992. Anica i Eva Pavičić došle su u kuću mojih roditelja i našle ostale mrtve na podu. Odmah su pobjegle iz Škabrnje i došle u Prkos gdje su mi ispričale što se dogodilo. Rekle su mi da je moj otac ustrijeljen u potiljak i da je pao ničice iz kolica na pod. Moja je majka imala rupu od metka u potiljku i jednu na grudnom košu, a svih četvero su potrbuške ležali mrtvi na podu.

Prije no što su mi ubijeni roditelji, ja sam pedesetak puta svratio u Škabrnju, a ponekad samo da prikupim informacije za hrvatsku vojsku o tome što se događa u selu. Nikad više nisam vidio svoje roditelje, iako sam im puno puta donio brašno i šećer. Također sam donosio hranu i Vukovićima, ali je to uvijek bilo u sitne noćne sate ili rano ujutro. Samo bih im pokucao i ostavio hranu ispred vrata. Morali smo biti jako oprezni, budući da je vojska patrolirala selom kao i srpski civili koji su nas mogli spaziti i obavijestiti vojnike.

Vidio sam da pripadnici srpskih paravojski i domaći Srbi pljačkaju selo i pale kuće. Sredinom siječnja 1992. u selu je ostalo samo nekoliko redovnih vojnika, ali je između 50 i 70 vojnika s oznakama SAO Krajine i bijelim orlom na maskirnim uniformama stražarilo i patroliralo po Škabrnji.

Ja sam dolazio u selo ili ga samo promatrao od kraja studenog pa sve do ubojstva mojih roditelja 11. ožujka 1992. a poslije samo povremeno. Motrio sam na Škabrnju s južne strane sela kod Gravića, zaseoka Prkosa. Gledao sam kako se selo nasumce pljačka i pali i do 1. prosinca 1992. selo je bilo praktički potpuno uništeno.

---

---

### POTVRDA SVJEDOKA

Ova mi je izjava od šest stranica glasno pročitana na hrvatskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svojem znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se ona može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 20.03.2002.

---

---

## POTVRDA PREVODITELJA

Ja, Božica Jakovlev, prevoditeljica, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalificirana i ovlaštena od strane Tajništva Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991., da prevodim s hrvatskog na engleski jezik, kao i s engleskog na hrvatski jezik.
- 2) Boško Brkić mi je dao do znanja da govori i razumije hrvatski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu usmeno sam prevela s engleskog na hrvatski jezik u prisutnosti Boška Brkića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Boško Brkić je potvrdio da su, po njegovu znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 20.03.2002.

Potpis: /potpisano/

---

---